

Haar perfecte leven

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

Sam Hepburn

# Haar perfecte leven

Vertaald door Els van Son

Ambo|Anthos  
Amsterdam



ISBN 978 90 263 3695 9

© 2017 Sam Hepburn

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,  
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *Her Perfect Life*

Oorspronkelijke uitgever Harper, HarperCollins

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © David et Myrtille/Trevillion Images

Foto auteur © Rachel Raphael

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor James, Charlotte, Murdo en Lily*



## I

Luid getik van hakken boven Juliets hoofd. *Tik-tik-tik* door de woonkamer, naar het raam. En weer terug: *tik-tik-klotetik-klotetik* naar de deur. Juliet laat haar benen van de bank glijden, knippert met haar ogen en tuurt, groggy van het bleke geflikker van de televisie, naar het klokje op het fornuis – dertien minuten over twee.

Ze rekt zich uit om haar stijve nek te ontspannen en voelt het eerste bonken van een opkomende kater in haar hoofd. Snel werpt ze een blik op de fles naast de bank. Leeg. Ze staat op, loopt naar de keuken en begint te zoeken. De koelkast. De keukenkastjes. Elk geluid van boven is een kwalling en doet pijn in haar hoofd: het geklater van water in de fluitketel, het knarsen van een la die wordt opengerukt en het eindeloze getik van die rothakken. Ze pakt de bezem om ermee tegen het plafond te rammen, maar zet die met een zuur lachje weer terug. Het was een klote-dag, maar niet klote genoeg om haar in 'dat gestoorde kutwif van beneden' te veranderen. Achter in het gootsteenkastje vindt ze een halve fles whisky. Normaliter drinkt ze geen sterkedrank, alleen in tijden als deze, als alles haar te veel is. Ze schenkt een half glas in, vult het aan met sinaasappelsap, loopt ermee terug naar de bank en steekt een sigaret op. Dan pakt ze de afstandsbediening en zapt de zenders langs. Een blondine met een onmogelijk figuur in zilverkleurig satijn draait aan de roulette: 'Ja... ja... als-jeblijft...'; een zeikerige predikant smeekt haar Jezus toe te laten

in haar hart; een hagedis laat zijn tong naar buiten flitsen om een vlieg te vangen en – *fuck* – daar heb je haar. Die ‘leuke’ Gracie Dwyer. Perfect tot in de puntjes, schoon en fris en opgewekt in haar smetteloze keuken. Met een kom-op-samen-kunnen-wet-het-glimlachje om haar lippen buigt ze zich iets naar de camera toe, terwijl haar vaardige vingers bloem door een gele smurrie kneden op het glanzende aanrecht. ‘De truc om perfect soezen-deeg te maken,’ zegt ze, ‘is door te gaan met kneden totdat er geen stipje wit meer te zien is.’

Juliet wil de tv uitzetten, maar drukt per ongeluk op de pauze-toets. Gracie bevriest op het scherm. Juliet staart naar haar gezicht. Ze weet dat je, als je lang genoeg kijkt naar een stilgezet beeld van iemands gezicht, altijd wel een onvolmaaktheid ontdekt: een pukkel, een klontertje make-up bij de haargrens, een rimpel in de huid onder de kin, of anders iets onnozels en doms in de ogen of de bevroren vorm van de mond. Er is altijd wel iets.

Maar hier niet. He-le-maal niets. Gracie Dwyer is de vleesge-worden perfectie. Zelfs bevroren.

Juliet drukt op de juiste toets, en Gracie Dwyer verdwijnt. Dan maakt ze haar peuk uit en loopt onvast naar haar slaapkamer.



## 2

Gracie houdt het bij. Ze kan het niet laten. Terwijl de passagiers om haar heen van hun drankjes nippen en bekijken welke films er gedraaid gaan worden, telt zij de weken in haar agenda. Het is nu bijna vijf maanden geleden dat ze een anoniem pakketje, een treiterbericht of een zwijgende beller heeft gehad. Honderd-drieënveertig dagen om precies te zijn. Haastig bladert ze door de weken, voegt dingen toe aan haar to-dolijstje en streept andere, voltooide taken weg.

Plotseling gaat er een vlag van blijde opwindning door haar heen en verschijnen er kuiltjes in haar wangen door een glimlach, haar eerste echte glimlach in dagen. Ze gaat naar huis! Niet langer opstaan bij het krieken van de dag om haar aantekeningen door te nemen. Geen gemiste gesprekken van Tom. Geen jongleer met opnameschema's en tijdzones om met Elsie te kunnen skypen voordat ze naar bed gaat, alleen maar om onbenullige verhaaltjes te vertellen en naar haar te zwaaien, terwijl ze niets liever zou willen dan de geur van haar net-uit-bad-haartjes opsnuiven. Ze slaat haar agenda dicht, doet het elastiek erom, legt haar pen neer en staart naar het oranje stukje hemel achter het cabineraampje, bijna ademloos van verlangen naar haar kleine meisje, naar dat kleine natte lijfje tegen zich aan.

Maar ze voelt zich tegelijkertijd schuldig: het was zo heerlijk om in New York te zijn. Om gewoon van haar hotel naar de tv-studio's te kunnen wandelen, ergens in de rij te staan voor een be-

ker koffie of zomaar een lippenstift te proberen zonder de nieuwsgierige blikken van vreemden of plotselinge onbekenden naast je. Is ze te optimistisch om te denken dat het leven in de vs – als de Amerikanen haar show willen hebben tenminste – weer net zo kan worden als vroeger, vóór de dreigbrieven? In elk geval in de States? Vroeger, toen ze er nog van genoot, het zelfs grappig vond als ze herkend werd, begon ze meteen naar een pen te zoeken als ze op straat werd aangeschoten voor een handtekening op een chipszakje, een arm of been in het gips of gewoon op iemands blote huid.

Ze wrijft een paar keer over haar bovenarmen en krimpt ineen. Na twee weken New York is ze minder gestrest, minder op haar hoede, maar nu voelt ze de angst weer terug in haar botten sijpelen en haar ruggengraat wervel voor wervel verstijven. Wat snel, denkt ze, wat snel is dat oude gevoel er weer, en iets in haar accepteert het gelaten, verwelkomt het zelfs – een restant van haar kinderlijke geloof dat ze de kostbare dingen in haar leven veiligstelt als ze ervoor betaalt met verdriet en pijn.

Ze kijkt op: haar blik wordt getrokken door het hortende gekrijs van een kind aan de andere kant van het gangpad. Een jochie in een geruite blouse en een stoer spijkerbroekje, dat onwillig op de schoot van zijn moeder kronkelt en de fles wegslaat die ze tegen zijn lippen houdt, net zoals Elsie deed, de hele vlucht vanaf St. Lucia naar huis, die eerste zomer dat ze met z'n drieën op vakantie waren geweest. Gracie herinnert zich nog goed hoe wanhopig ze probeerden Elsie te kalmeren, hoe geërgerd de medepassagiers waren en hoe haar eigen angst dat ze geen goede moeder was haar beheerste. De vrouw zet de baby met zijn flesje op de schoot van haar man, staat op en strijkt haar gekreukelde rok en T-shirt vol melkvlekken glad. Gracie werpt haar een meelevende glimlach toe. De vrouw is weer zwanger – twee, drie maanden; het is nog nauwelijks zichtbaar, maar duidelijk door de manier waarop ze haar handen beschermend over haar buik legt.

Een gebaar dat andere herinneringen in Gracie oproept. Daar wil ze niet aan denken. Ze voelt zich wat rustiger worden als ze

zich een voorstelling maakt van het weekend dat komen gaat: in het park met Elsie, in bed met Tom.

Veel later beantwoordt ze automatisch en met verwachtingsvol bonkend hart de opgewekte afscheidsgroeten van het cabinepersoneel terwijl ze uit de warmte van het vliegtuig in de kou van de slurf stapt. Niet lang meer. Tom moet op dit moment in de aankomsthal staan en met Elsie's hand in de zijne wijzen naar het knipperende GELAND naast haar vluchtnummer.

In de bagagehal is het druk, zelfs voor een vrijdagavond. Jengelende kinderen drentelen achter vermoeide ouders aan en holoogige toeristen met bagagetrolleys kijken verloren om zich heen. Gracie wacht met gebogen hoofd bij de bagageband; ze doet net of ze iets in haar handtas zoekt. Zodra haar koffers er zijn, grist ze van de band, tilt ze op de trolley en draait zich om, om er zo snel mogelijk vandoor te gaan.

‘Gracie! Gracie Dwyer! Hebt u even?’

*Verdomme!* Hoofden draaien zich naar haar toe. Dat voelt ze. Gracie ademt diep in, blijft staan en kijkt om. Een vrouw van middelbare leeftijd in een lichtblauwe regenjas komt nerveus op haar af met haar telefoon in haar hand. Naast haar maakt haar lange, kalende man een verontschuldigend gebaar. ‘Ik ben dol op uw programma,’ zegt de vrouw, ademloos van blijdschap. Ze houdt het toestel hoog op, kantelt het een beetje, vlijt haar gepoederde wang tegen die van Gracie, en drukt af. ‘Uw citroentaart met walnoten is het enige waarmee ik mijn zoon kan verleiden naar huis te komen!’

‘In de volgende serie zitten veel heerlijke toetjes, dus blijf kijken!’ zegt Gracie met een warme glimlach.

De vrouw straalt en zegt schuchter: ‘U ziet er in het echt nog knapper uit dan op de televisie!’

‘Dat is heel lief van u, maar ik voel me volkomen geradbraakt na zes uur in het vliegtuig.’

Met nog een glimlachje weet ze te ontsnappen en ze verdwijnt haastig door de uitgang waarboven NIETS AAN TE GEVEN staat.

De glazen deuren glijden open. Gracies blik vliegt over de wachtenden. Haar hart springt op van blijdschap als ze hen

ziet staan tussen een stel verveelde chauffeurs die borden met namen omhooghouden: Toms donkere hoofd, gebogen om iets te checken op zijn telefoon, en Elsie, haar fantastische dochter, die met uitgestrekte armen roept: ‘Mammie! Mammie!’

Gracie laat haar trolley los, begint te rennen en vangt Elsie op in haar armen. Ze tilt haar op en verbergt haar neus in haar haren. Dan kijkt ze op naar Tom, verlangend naar zijn gretige lippen. Hij bukt zich net, grist Bruintje Beer van de vloer, drukt hem in Elsies uitgestoken handje en geeft Gracie een kus die bijna verloren gaat in hun ten hemel geslagen ogen en gezamenlijke opluchting dat hij een regelrechte ramp heeft weten te voorkomen.

Tom haalt de trolley, en hand in hand met Elsie loopt ze achter hem aan naar de parkeerplaats. Elsie huppelt vrolijk naast haar, vol verhalen over school, logeerpartijtjes en honden van andere mensen. Als de hectiek van het inladen en vastmaken van de autogordels achter de rug is, blijft Tom een moment roerloos met zijn handen op het stuur zitten en draait dan pas het contact-sleuteltje om. Ze ziet dat hij een klein stukje heeft overgeslagen bij het scheren: een stuk of zes weerspannige donkere haren op zijn kaaklijn.

‘Alles oké?’

‘Ja...’

‘Je ziet er... moe uit.’

‘Ach, een beetje.’ Hij ver stelt het spiegeltje een fractie en rijdt achteruit de parkeerplek af. ‘En, hoe is het gegaan?’

‘De studiobazen vonden het wel goed volgens mij, maar uiteindelijk hangt het allemaal af van de testgroep.’

‘Wanneer hoor je het?’

‘Dat kan weken duren, maanden zelfs. Maar als ze ervoor gaan, kun je misschien in de laatste opnameweek komen met Elsie. Dan blijven we wat langer en knopen er een vakantie aan vast.’

‘Dat hangt ervan af wat ik te doen heb.’ Hij steekt de parkeerkaart in het apparaat. ‘Op het werk is het op het moment allemaal een beetje... vaag.’

De auto schokt bij het optrekken en rijdt via de helling van de

parkeergarage de grijze schemering van Heathrow in. Er kletteren regenvlagen tegen de autoruiten. Ze legt haar hand even op zijn schouder. ‘Rot voor je... van Bristow.’

Hij schakelt ruw naar een hogere versnelling en voegt in. ‘Als ze rotzooi willen, hebben ze de goeie uitgezocht.’

Ze keert zich om om te luisteren naar Elsie’s slaperige verhaal over de échte heksenkat die ze met Halloween heeft gezien. ‘En hij had ook een echte punthoed op!’ Gracie kijkt naar Tom en verwacht dat hij even naar haar zal lachen, maar zijn aandacht wordt helemaal opgeëist door de natte weg. De regendruppels op de ruiten glinsteren blauw, groen en rood, en vrolijken het donker buiten wat op als ze de M40 verlaten en de regenachtige straten van Hammersmith in rijden. De ruitenwissers zwiepen heen en weer. Zachtjes vraagt ze: ‘Zat er nog iets... bij de post?’

Zonder zijn blik van de weg te halen schudt hij zijn hoofd. ‘God, nee.’

Gracie verwacht dat hij blij is met haar opluchting daarover, met zijn hand door haar haar zal strijken en zal zeggen hoe fijn hij het vindt dat ze thuis is. Maar hij zet het nieuws aan – Syrië, Irak, de economie. Ze probeert het niet erg te vinden. Dat hij de inschrijving voor Bristow heeft verloren, is een flinke klap voor hem. Al het werk dat hij daarvoor heeft verzet. Een grote teleurstelling. Ze kan er maar beter niets over zeggen nu. Dat komt later wel. Als ze alleen zijn en ze hem echt kan troosten. Even voelt ze iets warmes gloeien tussen haar benen.

Als Deptford plaatsmaakt voor Greenwich staart ze naar buiten, naar de spookachtige koepels van het oude scheepvaartgebouw, de knipogende wirwar van bars en restaurants, de smalle straatjes en de rivier waarvan tussen de nieuwe flatgebouwen steeds een glimp te zien is. Tom slaat een onverhard weggetje in dat langs verschillende donkere, met gaashekken omheinde bouwplaatsen kronkelt, die hier en daar baden in het gele schijnsel van beveiligingslampen. De banden bonken door kuilen met olieachtige plassen water, totdat ze weer op asfalt terechtkomen. Tom klikt op de afstandsbediening, de beveiligingshekken schuiven open en het bleke schijnsel van hun glazen huis doemt op uit de duisternis.

Gracie stapt uit en draait zich om. Met haar ogen knipperend tegen de regen tuurt ze naar de glinsterende lichtjes op het Isle of Dogs aan de andere kant van de brede, zwartglanzende rivier. Er hangt een geur van verrotting: de stank van de riolen van de stad die uitkomen in de rivier, die de zilte lucht bezwangert. Er pruttelt een platte rivieraak langs; de boeglampen werpen een nevelige baan licht voor zich uit over het water. Als de beveiligingshekken dichtschuiven en haar het zicht op de rivier ontnemen, keert ze zich weer om naar Wharf House. Zelfs na drie jaar kan ze soms nog steeds nauwelijks geloven dat ze hier woont, in dit minimalistische gebouw van glas en verzonken ruimtes. Het heeft jaren gekost om het te bouwen, en Tom heeft er een prijs mee gewonnen – een moment van glorie en een bronzen scherf die ontspruit aan een blok graniet. Ze herinnert zich de eerste keer dat hij haar hier mee naartoe nam nog goed – hoe ze zich een weg had gezocht tussen de pijpen en rollen kabels die overal in de modder lagen, en geknikt en geglimlacht had toen hij met zijn rug naar de wind was gaan staan om haar de wapperende bouwtekeningen te laten zien, terwijl ze had gewenst dat ze haar ogen naar het skelet van balken en stutten kon opslaan en kon zien wat hij zag.

‘Kijk, mammié, kijk eens wat ik heb gemaakt!’ Elsie trappelt van opwinding en wijst op het WELKOM THUIS-bord dat op de voordeur hangt.

‘Jee, schatje, wat knap!’

Tom sjouwt haar koffers naar binnen en zet ze in de hal neer, waar Elsie meteen aan een van de sloten begint te frummelen. ‘Wat heb je voor me meegebracht, mammié?’

‘O jee!’ Gracie slaat een hand voor haar mond. ‘Ik ben helemaal vergeten om cadeautjes voor jullie mee te brengen!’

Elsie schatert het uit en zwaait haar arm heen en weer. ‘Nietes!’

Gracie maakt een van de koffers open en tovert er roze gympen met lovertjes uit. ‘Ta-da!’ Ze glimlacht om de blijdschap op Elsies gezicht, duikt nog een keer in de koffer en diept er een grijze kasjmier muts voor Tom uit op, waarover ze belachelijk lang heeft gedaan om die uit te kiezen. Hij trekt hem over zijn hoofd en houdt hem de hele tijd op als ze Elsie naar bed brengen. Ze

gaan allebei naast haar liggen en Gracie opent *De stoutste heks* en gaat verder waar ze met voorlezen was gebleven voordat ze naar New York ging. Na een paar bladzijden geeft Tom zijn dochter een kus en glipt weg. Hij mompelt iets over het eten. Gracie kijkt hem met een glimlach na; ze heeft trek in een van zijn geblakerde steaks met een glas goede rode wijn.

Ze leest voor totdat Elsie's ogen dichtvallen en haar ademhaling diep en regelmatig is. Dan blijft ze nog even naar haar zitten kijken: haar donkere krullen op het kussen, haar gouden huid, haar stompe neusje en kinnetje – zachtere versies van die van Tom. Ze kust haar voorhoofd en haast zich naar beneden, naar de keuken.

Als ze binnenkomt, voelt de stilte als een klap in haar gezicht. Geen bordengekletter, geen spetterende pannen. Dan gaan ze zeker iets bestellen, bij hun favoriete Thai of de nieuwe Birmees die ze zo graag wil proberen. Tom schenkt een glas wijn in en geeft het haar. Ze zet het neer naast de muts, die verloren op het aanrecht ligt, en loopt heupwiegend en met uitgestoken armen op hem af om hem te omhelzen. Hij verstijft enigszins, zweterig en grauw; zijn blik verstrakt en hij wil haar niet echt aankijken.

'Tom?'

Hij maakt zich los uit haar armen en pakt een bakje dat hij uit de vriezer heeft gehaald. Ze doet een stap naar hem toe om te kijken wat er op het label op het deksel staat. Er welt een lachje op in haar keel. *Lach met me mee, Tom. Zeg me dat je mijn vistaart heerlijk vindt. Zeg dat je geen tijd wilde verliezen met koken op mijn eerste avond thuis.*

Hij doet de magnetron open en zet het bakje erin. Haar welkomstetentje.

'Ik maak een salade.' Ze zoekt in de koelkast en voelt kleine paniekprikjes in haar ruggengraat.

Achter haar schuift hij laden open, rammelt met bestek – geluiden die de stilte doorbreken. Er gaan allerlei gedachten door haar hoofd, als een doorlopende tekstband onder in een televisiescherm: berovingen, ongelukken, doden, rampen. Maar hoe vreselijk kan het zijn? Elsie ligt veilig in haar bedje en zij zijn alle-

bei hier, samen, ook veilig. Andere, afgrijselijke mogelijkheden die in haar gedachten opwellen onderdrukt ze terwijl ze de slabladeren scheurt, een dressing maakt en het slabestek pakt.

De magnetron pingt.

‘Het moet nog een paar minuten in de oven om knapperig te worden,’ zegt ze.

Hij verroert zich niet.

Ze wacht even en vraagt dan zachtjes: ‘Wat is er aan de hand?’

Hij kijkt naar de vloer en maakt een hulpeloos gebaar. ‘Je moet me geloven, Gracie. Het is nooit mijn bedoeling geweest.’

Ze duwt de opkomende angst weg. ‘Vertel het maar gewoon. Wat het ook is, we komen er wel uit.’

Hij laat zich op een van de smalle metalen door hemzelf ontworpen stoeltjes vallen. Met gebogen hoofd drukt hij zijn vingers tegen zijn slapen: lange, gevoelige vingers, met korte nagels, met aan de ringvinger dezelfde smalle platinaring als zij heeft. Ze herinnert zich het moment waarop ze die ring aan zijn vinger schoof, haar trots en nervositeit, terwijl iedereen om wie ze gaf toekeek. *Alsjeblieft, God, laat het een probleem met geld of zijn werk zijn. Iets wat draaglijk is, te repareren of te vergeten valt.*

‘Ik zweer dat ik het niet had gepland. Ik ken haar nauwelijks.’

‘Háár?’ Het woord komt als een straal braaksel uit haar keel. Dit is niet te repareren of te vergeten, weet ze meteen.

‘We hadden net de aanbesteding verloren. Ik was lazarus. We waren allemaal lazarus.’

Ze ziet de vrouwen voor zich die hij ontmoet op architectenbijeenkomsten: aantrekkelijke, goedgeklede vrouwen die tegen haar glimlachen en zich haar naam herinneren, terwijl die van hen haar maar niet te binnen wil schieten... Na een eeuwigheid lukt het haar te fluisteren: ‘Wie?’

‘Een van de stagiaires.’ Tom balt zijn vuisten. ‘O god, het spijt me zo vreselijk. Ik voelde me klote. Je weet hoeveel moeite ik heb gedaan om die opdracht te krijgen.’

*Al die angst, schiet het door Gracies hoofd. Al die pijn. Het verdriet. Blijkbaar niet voldoende om de kostbare dingen veilig te stellen.*



‘Dus je dacht: o! Ik weet het, ik neuk een kind van twintig, dat zal me opvrolijken.’

‘Nee!’ Hij laat zijn hoofd hangen. ‘Ik zat er helemaal doorheen. Ik wilde me bewusteloos drinken, alles vergeten. Toen belde iemand een taxi voor me, en opeens zat ze naast me. Ze zei dat ze het huis altijd al had willen zien.’

Gracie doet een stap naar achteren en schudt ontzet haar hoofd. ‘Niet hier, Tom! Alsjeblieft, zeg me dat je niet hier met haar naar bed bent geweest.’

Zijn zwijgen verscheurt iets binnen in haar, en al het kalme vertrouwen dat ze in de jaren van haar huwelijk heeft opgebouwd, glijdt in een traan weg over haar wang. Met haar rug tegen de muur zakt ze naar de vloer, verpletterd door het besef, plotseling en helder, dat de scheidslijn tussen alles en niets flinterdun is.

‘Waar was Elsie?’

‘Bij Issy’s logeerpartijtje.’

Nu weet ze precies op welke avond het is gebeurd. Gracie ziet zichzelf aan het einde van een opnamedag haastig uit de studio vertrekken om sushi te gaan eten met de crew. Met een glaasje sake de planning van de volgende dag doorspreken, dan in de taxi naar haar hotelkamer. Alleen in haar bed. Ze heft haar hoofd. ‘Is ze mooi?’

‘Hè?’

‘Ik vroeg: “Is ze mooi?”’

‘Nee! God, nee!’ Hij zegt het op heftige toon, alsof dat hem op een of andere manier vrijspleit. ‘Daar ging het helemaal niet om.’

Ze kijkt om zich heen naar haar huis, haar man, haar leven. Het enige wat ze ziet is een puinhoop. ‘Waar ging het dan wel om, Tom?’

‘Ik weet het niet.’ Hij drukt zijn handen tegen de afgeschuinde tafelrand, zijn hoofd zinkt naar het groene glazen blad. ‘Ik voelde me leeg. Kwaad. Ik kon het niet aan om alleen te zijn.’

‘Je gaat dit toch niet op mij schuiven, hè? Heb het lef niet!’

‘Nee, ik...’ Hij werpt zijn hoofd naar achteren en ademt diep in. ‘Toen ik weer nuchter was, kon ik mezelf wel voor m’n kop

slaan. Ik zei tegen haar dat het een vergissing was en ze ging helemaal door het lint. Ze... Ze begon te dreigen. Dat ze het aan de directie zou vertellen, en aan jou, als ik haar niet aan een van mijn projecten liet werken.'

'En dat heb je geregeld?'

Hij slikt moeizaam. 'Het ziekenhuis in Kopenhagen. Maar daar hoef ik haar niet te zien. Ik deel haar in bij het team dat aan het atrium werkt, en dat heb ik aan Geoff overgedragen.'

Alsof dat genoeg boetedoening is knielt hij voor haar neer en strekt zijn armen naar haar uit. Haar handen schieten naar voren en duwen hem met een kracht die hen allebei verbaast weg. 'Zoiets zou je Louise nooit hebben aangedaan!'

Hij krimpt in elkaar bij haar beschuldiging, alsof hij een klap heeft gekregen. Ze ziet dat hij zich schrap had gezet en woede, tranen, wanhoop had verwacht. Maar dit niet. Het kan haar niets schelen. Hij zoekt naar woorden om het te ontkennen, maar barst in tranen uit. 'Het heeft niets met Louise te maken.'

'Ik ben nooit goed genoeg voor je geweest.' Ze schuift van hem vandaan, duwt zich met haar hielen af tegen de leistenen vloer. 'Ik ben altijd tweede keus geweest.'

Hij kruipt naar haar toe, verbijsterd, ontsteld. 'Nee! Jij bent jij en Louise... was Louise.'

Ze draait haar hoofd weg in een poging haar tranen te verbergen. Haar vingers klauwen in haar truitje en graven zich in de dunne stof in een poging haar zelfbeheersing niet te verliezen. 'En hoe zit het nu met die stagiairetrut?'

'Die betekent niets.'

'Dus jij hebt alles wat we hebben op het spel gezet voor een uitgekookt, onbetekenend kutwif?'

'Jezus, Gracie, wat wil je dat ik zeg? Ik was dronken... Ik voelde me klote...'

'Dus dat is het? Zij laat zich neuken en jij geeft haar in ruil daarvoor een pluspunt op haar cv?'

Hij buigt zijn hoofd en wrijft met zijn handen over zijn gezicht. 'Het ging niet alleen over meedoen aan een project. Ze heeft zich in het hoofd gehaald dat zij en ik... een of andere toe-

komst hadden samen... En nu slaat ze wild om zich heen.'

'Hoe bedoel je?'

'Ze dreigt met een officiële klacht!' Hij sluit zijn ogen. 'Dat ze de directie en de pers gaat vertellen dat ik haar werk heb aangeboden, net heb gedaan of ik weg zou gaan bij jou... haar dronken heb gevoerd en ik weet niet wat voor andere shit. Allemaal leugens, natuurlijk.'

Gracie wacht tot hij haar aankijkt. Donkerbruine ogen die niet in de hare willen kijken, maar wegglijden, schichtig. Er krijgt iets in haar hoofd. Een gevoel van gewichtloosheid. 'Daar draait deze bekentenis om, hè? De schade beperken!'

'Nee!'

Ze werpt haar hoofd in haar nek. 'Als het je was gelukt haar de mond te snoeren, had je het me nooit verteld.'

'Gracie...'

Ze kijkt hem strak aan, uitdagend. Durf eens te liegen!

'Ik heb er alles voor over om het goed te maken met je.'

Hij ontkent in elk geval niet dat hij laf is. Maar de manier waarop hij zijn hoofd houdt, zijn schouders buigt, roept een ander vermoeden in haar op. 'Hoeveel meer zijn er nog, Tom?'

'Jezus!' Hij draait zijn gezicht af, woedend. 'Hoe kún je het vragen?'

Op dat moment is hij een vreemde. Een donkerharige vreemde met een mager gezicht, in een zwart T-shirt en een dure spijkerbroek, die niet begrijpt dat hij iets kapot heeft gemaakt wat nooit meer te repareren valt; iets kostbaars dat van Elsie en haar was – en van hem. Snapt hij niet dat zijn dronken neukpartij met een pusherige stagiaire die bijna half zo oud is als hij een scheur in hun leven heeft gemaakt – een onherstelbare breuk met alles van daarvoor?

'Hoe heet ze?'

'Doet dat er wat toe?'

'Ja.'

'Alicia.'

'Alicia hoe?'

'Sandelson.'

Moeizaam staat ze op. Hij doet een stap naar haar toe.  
'Raak me niet aan!'  
Met opgeheven handen kijkt hij haar na als ze wegloopt.